

Voortgangverslag 2024

Stichting Straatpastoraat Leiden

Waar we voor staan

Oog en oor voor iedereen

Stichting Straatpastoraat Leiden geeft aandacht aan mensen die hun leven grotendeels op straat doorbrengen. Dat geldt voor mensen die dakloos zijn, maar ook voor mensen die een thuis missen, snakken naar ruimte, weg van de onrust in hun hoofd, of juist op zoek zijn naar gezelschap. Soms kan het leven mensen in de problemen brengen of maak je zelf verkeerde keuzes. Niemand hoort op straat te staan en ieder mens heeft recht op aandacht.

De straatpastor is aanspreekbaar voor grote en kleine zaken. Bij haar kun je je verhaal kwijt. Of het nu alledaagse dingen betreft of de grote vragen van het leven. Gesprekken zijn altijd vertrouwelijk, tenzij iemand zelf aangeeft dat het probleem ook besproken mag worden met anderen.

Het straatpastoraat wil duidelijk maken dat je als mens niet alleen staat. Dat er iemand is bij wie je aan kunt kloppen met je vragen of gewoon even bij kunt kletsen over dingen die je bezighouden. Iemand die je onvoorwaardelijk aanvaard voor wie je bent.

In die zin heeft de straatpastor wel iets weg van een reisgenoot. Iemand die je onderweg toevallig tegenkomt en met wie je in gesprek raakt. Soms tref je iemand die echt kan luisteren, bij wie je je verhaal kwijt kunt en die je gaandeweg helpt om zelf te ontdekken welke keuzes je wilt maken.

Pastoraat betekent herderschap. Zorg hebben voor de ander. Eigenlijk zijn we allemaal geroepen herder voor elkaar te zijn: 'je broeders of zusters hoeder' heet dat in Bijbelse termen.

Voor het straatpastoraat is het christelijk geloof een bron van inspiratie voor het dagelijks werk, maar we zijn er niet op uit om mensen te bekeren. Dus of je nu christen bent, joods of moslim, hindoe of iemand met een andere of zonder godsdienstige voorkeur, dat is ons om het even. De straatpastor heeft oog en oor voor iedereen.

Pastoraat

De invulling van pastoraat binnen het straatpastoraat is gestoeld op presentie: er zijn met en voor de ander. De straatpastor is aanwezig daar waar het leven van dak- en thuislozen zich afspeelt. Dit kan uiteenlopende vormen aannemen. De ene keer wordt er een spelletje gespeeld met een bewoner van de daklozenopvang, de andere keer wordt er een gesprek over zingeving gevoerd met hem. Hierin is de wens en behoefte van de ander leidend.

Wat straatpastoraat zo bijzonder maakt, is dat we niet gebonden zijn aan tijdsvakken, bureaucratische regels of targets die behaald moeten worden. We hebben de ruimte om in te spelen op waar de situatie op dat moment om vraagt en waar de mensen die ons pad kruisen behoefte aan hebben. Een bewoner van de Nieuwe Energie verwoorde dit prachtig.

Ze vertelde me: “We vinden het fijn als je hier komt. Jij hebt langer dan vijf minuten de tijd om met ons te praten en komt gewoon bij ons zitten. Jou interesseert het hoe het met ons gaat.”

De straatpastor aan het werk

Gevulde maag

Op een frisse middag begin januari loop ik tijdens mijn ronde door de stad, langs het station. Daar kom ik een Hongaarse man tegen die al een paar maanden buiten slaapt en twee van zijn vrienden. Hij had een baan via een uitzendbureau en had via hen ook een huis, maar omdat hij zijn baan verloren is, is hij ook zijn huis kwijt. We komen elkaar ongeveer eens per maand tegen en dan praten we over hoe het met hem gaat en hoe het hem lukt om dit leven vol te houden.

Tijdens ons gesprek van vandaag heb ik hem al gevraagd of hij een veilige slaappleats heeft en of hij genoeg te eten heeft. Beide vragen beantwoordde hij positief. Tijdens ons gesprek kijkt hij opeens naar de viskraam iets verderop en zegt “Dat ruikt altijd zo lekker!”. “Wil je wat vis?” vraag ik. Hij kijkt me aan als een kind dat een hele stapel cadeaus ziet liggen onder de kerstboom: Ja, dat wil hij wel! We lopen samen naar de kraam en koop ik voor hem en zijn vrienden een portie lekker warme kibbeling, dat is wel welkom op deze frisse dag. De mannen zijn enorm dankbaar en genieten van hun maaltijd.

Een spannend moment

Een van onze trouwe vieringbezoekers blijkt opeens spoorloos verdwenen. Bij de vieringen heeft hij zich al twee maanden niet laten zien, bij zijn vrijwilligerswerk ook niet en hij is telefonisch ook niet bereikbaar. Samen met iemand van zijn vrijwilligerswerk ga ik naar zijn huis toe. Daar treffen we een volle brievenbus en een leeg uitziend huis aan, we maken ons zorgen. Als we de politie bellen om te vragen of zij in het huis kunnen kijken of het goed gaat met meneer, vertellen zij ons na enige aarzeling dat meneer in het ziekenhuis is opgenomen. We zijn blij dat meneer op een veilige plek is, maar maken ons ook zorgen over hem. De volgende dag bezoek ik meneer in het ziekenhuis. Het blijkt al veel beter met hem te gaan dan toen hij werd opgenomen. Hij is van de Intensive Care af en voelt zich wat beter. Als ik hem vertel over ons bezoek aan zijn huis en over hoeveel zorgen iedereen zich over hem gemaakt heeft, schrikt hij. Hij wist niet dat zo veel mensen hem zouden missen en dat we zulke stappen zouden ondernemen om te weten te komen of het goed met hem ging. De bezoekers van de viering hebben meneer ook gemist en schrikken van wat ik vertel als ze naar hem vragen bij de volgende viering. We schrijven een kaart voor hem met beterschapswensen die ik bij hem langsbreng.

Als meneer weer is opgeknapt en weer thuis is, bezoek ik hem. Het gaat gelukkig weer goed met hem en hij voelt zich langzaam weer de oude. Bij de eerstvolgende viering is meneer

weer aanwezig. De andere bezoekers zijn erg blij hem weer te zien en luisteren aandachtig naar zijn verslag van de afgelopen weken, ze hebben hem gemist.

Symposium katholieke parochie Kaag en Braassem

Eind 2023 mocht ik spreken op een symposium van de katholieke parochie van Kaag en Braassem. In het kader van hun diaconale weekend koos de Parochiële Caritas Instelling Kaag en Braasem het straatpastoraat in Leiden uit als doel voor de collecte.

In aanloop naar die weekend organiseerde de parochie een symposium met als thema: “Wat je voor de minste van de mijnen gedaan hebt...”. Hier mocht ik vertellen over mijn werk als straatpastor, over wat het werk inhoudt, de mensen die ik tegenkom en mijn persoonlijke achtergrond. Ook Stieneke van der Graaf, Tweede Kamer lid voor de ChristenUnie sprak op het symposium. Zij sprak over haar drijfveren om zich in te zetten voor de zwakkere mensen in de samenleving in haar politieke carrière en daarvoor.

Na afloop van het diaconale weekend, mocht Stichting Straatpastoraat Leiden een mooie cheque in ontvangst nemen.

De dood

“Ik ben bang voor de dood” zegt mijn gesprekspartner als ik haar vraag hoe het met haar gaat. Meteen gaan mijn theologische radertjes draaien: hoe kan ik deze opmerking benaderen?, mevrouw is katholiek, daar kan ik op terugrijpen, zou ze open staan voor een Bijbels antwoord?. Vanuit deze gedachtegang zegt ik: ‘Je bent katholiek toch? In de Bijbel staat dat we naar de hemel gaan als we doodgaan, heb je daar weleens over gelezen?’

Maar dat is helemaal niet het antwoord waar ze op zit te wachten: ‘Nee, ik ben bang dat ik weer wakker word als ik in de kist lig!’ zegt ze een beetje geïrriteerd. Oeps, ik had de richting van dit gesprek duidelijk niet goed ingeschat. Daarom probeer ik snel over te schakelen en vraag ik mevrouw waar die angst vandaan komt. Ze vertelt dat ze ooit in een film gezien heeft dat iemand in een doods-kist wakker werd en toen levend begraven werd. Ik probeer haar gerust te stellen door haar te vertellen dat de kans dat dat gebeurt echt heel klein is en eigenlijk zelfs helemaal niet aanwezig is omdat lichamen altijd een paar dagen bij een uitvaartondernemer verblijven en iemand het zeker zou opmerken als ze nog zou leven voordat ze begraven zou worden. Mevrouw denkt even na en zegt dan: “Ja, dat klinkt wel logisch”, ze staat op en gaat verder met haar dag.

Babypakketten

In het begin van het jaar vroeg ik twee pakketten met babyspullen aan bij de Goemoers en Stichting Babyspullen. Er verbleven op dat moment twee jonge vrouwen in de daklozenopvang die zwanger waren. Door hun zwangerschap kregen ze gelukkig al heel snel een woning toegewezen waar ze een veilige plek voor hun baby konden opbouwen, maar

door geldgebrek was het voor beide moeders lastig om alle spullen te kopen die de baby's nodig zouden hebben. Daarom vroeg ik voor beide moeders een pakket met babyspullen aan. Beide moeders kregen een grote doos helemaal gevuld met kleding voor hun baby, ze waren heel dankbaar.

Maansteenpad

In het begin van maart, opende Stichting De Binnenvest een nieuwe locatie voor de opvang van dakloze jongeren. De jongeren, die tot dan toe in de Nieuwe Energie verbleven, verhuisden naar een locatie aan het Maansteenpad waar ze allemaal hun eigen slaapkamer kregen. De locatie is bedoeld voor dakloze jongeren tussen de 16 en 27 jaar. De nieuwe locatie bezoek ik, net als de twee andere opvanglocaties van Stichting De Binnenvest, wekelijks.

Vieringen 1.0

De vieringen bij het straatpastoraat verlopen altijd volgens een vaste opzet. We openen de viering met het aansteken van de Paaskaars, een gebed en ons vaste openingslied. Daarna lezen we de Bijbeltekst en bespreken we deze tekst aan de hand van een aantal vragen. De bezoekers worden hierbij uitgenodigd om te vertellen wat zij van de tekst vinden, of die aan hun leven raakt, hoe zij de tekst begrijpen en wat de tekst bij hen oproept. Ook gaan we op zoek naar een dieper begrip van de tekst door de tekst samen te verkennen en elkaar te bevragen op hoe we de tekst interpreteren. Vanuit deze vragen komt het gesprek op gang over de lezing, maar vaak ook over hun eigen leven. Daarna zingen en bidden we weer, steken we een kaarsje aan en sluiten we de viering af door God om Zijn zegen voor ons. Na afloop van de viering gaan we allemaal aan tafel om onder het genot van een kopje koffie en iets lekkers na te praten over de viering.

Bezoek van het luchthavenpastoraat

Vorig jaar bezochten wij het luchthavenpastoraat van Schiphol. Na een geslaagde uitwisseling bij hen, bezochten zij ons dit jaar. Twee luchthavenpastores en drie mensen van Schiphol Social Work reisden af naar Leiden. Om hen een beeld te geven van Leiden en hoe dakloosheid er in onze stad uit kan zien, kregen we een rondleiding door ex-dakloze Tristan. Hij nam ons mee naar een park waar hij soms sliep, de daklozenopvang, Lumen en de bibliotheek. Tijdens de wandeling vertelde hij ons over hoe hij dakloos was geraakt, hoe hij weer uit die situatie gekomen is en over hoe hij zich nu via de cliëntenraad van Stichting De Binnenvest inzet voor huidige daklozen. Zijn doel is om de opvang en hulp voor iedereen die na hem komt, een beetje beter te maken dan hoe dat voor hemzelf was.

Daarna was er tijd om met elkaar uit te wisselen over ons werk. We ontdekten dat er veel overeenkomsten zijn tussen onze werkpraktijk, maar dat het doel van onze pastoraten anders is. Waar het hun doel is om mensen te helpen weer op weg te gaan en Schiphol op

een goede manier te kunnen verlaten, is het doel bij het Leidsche straatpastoraat meer het samen op blijven lopen en mensen voor langere tijd volgen.

Ethos telling

“Hoeveel daklozen zijn er eigenlijk in Leiden?”. Die vraag krijg ik minimaal eens per maand. Het antwoord op die vraag kan ik eigenlijk nooit geven. Er zijn namelijk geen recente en complete cijfers bekend. Daarom antwoord ik altijd dat er volgens een telling van een aantal jaar geleden 400 daklozen in Leiden zijn, maar dat hierin niet alle mensen die dakloos zijn, zijn meegenomen en dat het een verouderd getal is. In dit cijfer zijn alleen de mensen meegenomen die een daklozenuitkering krijgen en de mensen die bekend zijn bij de maatschappelijke opvang. Dus bijvoorbeeld mensen onder de 18 jaar of boven de 67 jaar, ongedocumenteerde mensen, mensen die buiten slapen, mensen die bij vrienden op de bank slapen en mensen die noodgedwongen langer in instellingen verblijven omdat ze nergens heen kunnen worden niet meegenomen in deze telling.

Het idee van de Ethos telling is dat ook zij allemaal in kaart gebracht worden. De vragenlijsten zijn verspreid onder andere gemeentes, kerken, maatschappelijke organisaties en politie en handhaving. Doordat zoveel mensen de vragenlijst invullen, is de hoop dat er een duidelijk beeld ontstaat van hoe groot het probleem van dakloosheid is in de regio Holland Rijnland.

De vragenlijst stelt 26 vragen over de persoon en zijn of haar situatie. Aan de hand van een lettercombinatie gebaseerd op voor- en achternaam van de persoon wordt iemands privacy gewaarborgd terwijl hij of zij toch geïdentificeerd kan worden. De onderzoekers vragen onder andere waar de persoon de afgelopen nachten verbleef, wat zijn of haar inkomstenbronnen zijn en wat de reden van dakloosheid is. De resultaten van dit onderzoek worden in de eerste helft van oktober gepresenteerd.

Het stokje overdragen

In de periode van 19 april tot 14 oktober, ga ik met zwangerschapsverlof. Daarom mag ik de dagelijkse werkzaamheden van het straatpastoraat overdragen aan Marie van der Gaag. In drie weken tijd bezochten we samen regelmatig de drie locaties van Stichting De Binnenvest, het Inloophuis Psychiatrie, liepen we meerdere ronden door de stad en stelde ik Marie voor aan mensen uit de aandachtsgroep, medewerkers van organisaties en woonde Marie een viering bij.

Het stokje overnemen

Op 31 maart loop ik, Marie van der Gaag, voor het eerst mee met Femke in voorbereiding op de vervanging van haar zwangerschap. Op de laatste zondag van de maand wordt er altijd een viering gehouden. Het valt me op dat de deelnemers aan de viering actief met elkaar in gesprek gaan over de Bijbellezing en hoe hetgeen we hebben gelezen van toepassing is op

ons eigen leven. Na de viering is er gelegenheid om na te praten en we zitten gezellig met elkaar rond de tafel. Femke deelt een zelfgebakken taart uit. Er wordt mij wijsgemaakt dat dat iedere maand zo is en dat men die traditie graag voortzet. Ik antwoord dat ik mijn best zal doen. We lachen en het is of ik we elkaar al jaren kennen.

In de eerste weken van april maakt Femke mij wegwijs in de wereld van het straatpastoraat. Meermaals bezoeken we De Nieuwe Energie, het Sociaal Pension, het Maansteenpad en Inloophuis Lumen. We lopen door parken, fietsenstallingen en langs het station. Ze stelt mij voor aan sleutelpersonen en goede bekenden. We gaan mee op pad met een collega die aan outreach doet en bezoeken locaties waar warme maaltijden verstrekt worden. Na drie weken onder de vleugels van Femke hebben we beide het gevoel dat ik er klaar voor ben. Ze kan met een gerust hart met zwangerschapsverlof.

De Veegploeg

“Ga je een keer mee met de Veegploeg?”, vroeg Madelon van Visie-R mij bij onze eerste ontmoeting. De Veegploeg is een groep cliënten van het Sociaal Pension die twee keer per dag een ronde door de stad maken om afval op te ruimen. Op mijn eerste dag zonder Femke sloot ik mij bij hen aan en ik werd met open armen ontvangen. Na een demonstratie van mijn Veegploegcollega’s en een proeve van bekwaamheid werd besloten dat ik met de groep mee mocht. En blij toe: gezamenlijk vuil prikken helpt bij het maken van contact. Terwijl je samen oploopt ontstaat er op een natuurlijke manier gelegenheid om dingen te delen. Al gauw werd me duidelijk dat niet alleen de stad schoon werd, maar ook de hoofden van de deelnemers. Bovendien is het erg gezellig en voelt het haast alsof je met een vriendengroep op pad bent. Tijdens de pauze zitten we op een bankje en drinken we koffie en warme chocolademelk met iets lekkers. Er wordt gelachen en gevonden schatten worden tentoongesteld. Zo’n één keer in de twee weken sluit ik aan bij de Veegploeg.

Twee uitvaarten in de eerste week

De eerste week zonder Femke is direct een bijzondere: een cliënt van het Sociaal Pension en een cliënt van het Maansteenpad zijn overleden. De man uit het Sociaal Pension had ik eerder die week ontmoet bij de Veegploeg en zijn dood kwam hard aan bij zijn collega’s. Maar men is ook blij voor hem, dat hij rust heeft en geen pijn meer lijdt. Twee zijdes van dezelfde medaille. Femke en ik sluiten beide aan bij zijn uitvaart om de andere cliënten te ondersteunen en zelf afscheid te nemen. Het is een fijn afscheid waarin mooie worden gesproken door de maatschappelijk werker van Stichting De Binnenvest en een neef van de man. We drinken koffie, eten cake en spreken met elkaar over de dood.

De cliënt van het Maansteenpad, de locatie van Stichting De Binnenvest voor jongeren, heeft zichzelf van het leven beroofd. Dit is een grote schok voor de andere jongeren en de medewerkers. Er wordt veel met elkaar gesproken en één van de andere cliënten heeft in de tuin een gedenkplekje voor de overledene ingericht met een schilderij en een kaarsje. Helaas is de uitvaart in besloten kring.

Een ziekenhuisbezoek en nog een uitvaart

Bij terugkomst na mijn vakantie verneem ik dat een cliënt van het Sociaal Pension in het ziekenhuis is opgenomen. Ik ken hem inmiddels best goed, hij was erg actief bij de Veegploeg. Helaas mag hij in eerste instantie geen bezoek ontvangen. Via zijn maatschappelijk werker houd ik een vinger aan de pols. Na een week wordt hij overgeplaatst naar het LUMC en daar mag ik langskomen. Hij ligt op de Intensive Care en hij slaapt. Ik zit bij hem en ben hem nabij. Af en toe opent hij zijn ogen en lacht.

De volgende dag ga ik weer bij hem langs. Zijn vriendin is in de kamer, evenals zijn moeder en stiefvader. “Hij is opgegeven.”, vertelt zijn vriendin me. Ik schrik en vraag of er nog iets is dat ik kan doen. “Ja, voor hem bidden.” Samen bidden we voor hem. Een intiem moment dat zowel emotie als rust oproept. Ik wens zijn naasten veel kracht toe en hem een goede reis. Die avond is hij rustig overleden.

De uitvaart wordt opgepakt door Gemeente Leiden, omdat er geen verzekering is en de nabestaanden de kosten van de uitvaart niet voor rekening kunnen nemen. Er is een uur de tijd om afscheid te nemen. Samen met zijn maatschappelijk werker en zijn vriendin geven we de afscheidsceremonie vorm met muziek en foto's. Ik mag het welkomstwoord en het slot- en dankwoord uitspreken en de maatschappelijk werker deelt een aantal anekdotes die typerend waren voor de overleden cliënt. Na de afscheidsceremonie komen we bij elkaar om herinneringen aan de overledene te delen bij een kopje koffie en iets lekkers. Omdat dit niet gefaciliteerd wordt door Gemeente Leiden, springt het Straatpastoraat financieel bij om de kosten voor de catering te dekken. Het is een mooi en compleet eerbetoon aan een geliefde man die erg gemist zal worden in het Leidse straatbeeld.

Door God gezonden

Na een ziekenhuisbezoek in het LUMC loop ik over het stationsplein. Ik zie een man heen en weer lopen langs een koffietentje. Ik loop naar hem toe en vraag hoe het met hem gaat. Hij reageert emotioneel en is dankbaar dat ik hem dit vraag. Ik stel voor een kopje koffie te drinken. Wanneer we zitten, vertelt hij dat hij slecht nieuws heeft gekregen in het ziekenhuis en dat hij eigenlijk niemand heeft om dit mee te delen. Ik luister naar zijn verhaal. Hij kan niet geloven dat hij zijn verhaal heeft kunnen delen met iemand en besluit dat ik door God ben gezonden. Na afloop geef ik hem mijn nummer. Sindsdien hebben we meerdere keren per maand contact, zodat hij zijn verhalen met iemand kan delen.

“Is dat van de kerk? Daar moet ik niets van weten!”

Sinds maart dit jaar is er een vestiging van Stichting De Binnenvest opgericht speciaal voor jongeren. De eerste keer dat ik daar kom met Femke stel ik mij voor aan een cliënt. “Hallo, ik ben Marie. Ik ben de straatpastor.” Een moment van stilte volgt en de cliënt kijkt mij argwanend aan: “Is dat van de kerk? Daar moet ik niets van weten!” En hij maakt zich gauw uit de benen. Hierop raken Femke, de medewerkers en ik in gesprek over de titel “straatpastor”. Veel mensen hebben er geen beeld bij en vinden het oubollig klinken.

Femke oppert het gebruik van de term “Sjekkje en gesprekkje” en vertelt dat een cliënt haar werk ooit zo heeft omschreven. Sindsdien hanteren we de term “straatpastor” niet meer, maar komen we langs voor een sjekkje en een gesprekkje. De cliënt die hard wegliep toen ik vertelde dat ik straatpastor ben is inmiddels iemand die ik wekelijks spreek.

De boottocht

In april kreeg ik al dagelijks de vraag: “Wanneer is de boottocht?” Een jaarlijks uitje waar reikhalzend naar uit wordt gekeken. Dit jaar werd de boottocht volledig georganiseerd door zeven leerlingen uit de 5^e klas van het Stedelijk Gymnasium in Leiden voor M25, een stichting van Diaconie De Bakkerij. Van fondsenwerving tot het uitdelen van de broodjes, de leerlingen hebben de boottocht ook dit jaar weer tot in de puntjes georganiseerd.

Op 6 juni was het dan eindelijk zover. Om kwart voor elf zouden we inschepen, maar rond tien begon de kade al vol te stromen met de deelnemers. Ondertussen versierden de jongeren de boot en zetten zij diverse spelletjes op tafel. Het thema dit jaar was “Oud-Hollandse gezelligheid”.

Om elf uur was iedereen aan boord en vertrok de boot richting de Kaag. Hoewel het weer wisselvallig was die dag, bleef het gelukkig droog en kon men ook op het bovendek uitwaaien. Rond twaalf werd een heerlijke lunch geserveerd met broodjes én een kroket. Tussen de mooie gesprekken en de lunch door speelden we een spelletje met elkaar. Met die Oud-Hollandse gezelligheid zat het wel goed! Het was een dag met een gouden randje.

Vieringen 2.0

Een belangrijk onderdeel van het Straatpastoraat zijn de maandelijkse vieringen. De vieringen vinden plaats in het atrium van Diaconie De Bakkerij en daarna is er tijd om gezellig na te praten met elkaar. Op 30 maart woonde ik de laatste viering van Femke bij, waarna ik op 28 april voor het eerst zelf voor mocht gaan. We lazen uit Johannes 9: 1-11 over de blindgeborene. Daarna ontstond er een mooi kringgesprek over zondigen, het verband tussen zonde en lijden, en over wonderen. Het viel me op dat de groep zo veel kennis van de Bijbel had en dat men het moraal van het verhaal kon toepassen op de eigen situatie. Dit werkte erg verbindend. Tijdens een andere viering hebben we gesproken over Galaten 5: 13-18 en kwamen thema's als vrijheid, zelfzorg, naastenliefde, een intern gevecht tussen slechte verlangens en de heilige Geest aan bod. Het is heel bijzonder om de verschillende invalshoeken te horen vanuit de groep en te merken dat hier ruimte en respect voor is.

Femke is moeder geworden!

Op 22 mei 2024 is Femke moeder geworden van Sam. Het was hartverwarmend om te merken hoe haar zwangerschap en aanstaande moederschap leefde bij de doelgroep. In ieder gesprek werd mij gevraagd of "hij er al was." Toen Sam eenmaal geboren was, stroomden de felicitaties in de vorm van kaartjes, cadeautjes, appjes en mailtjes via mij de kant van Femke op. Als kers op de taart kwam Femke mét Sam na de viering van 30 juni. Dit was een enorme verrassing voor de aanwezigen. Toen ze voor het raam stond hoorde ik iemand verrukt roepen: "Daar is Femke met haar baby!" Ze werden warm onthaald en de kleine werd met grote belangstelling bewonderd. Dat leverde mooie beelden op.

Bad Boys

De jongeren die wonen op het Maansteenpad hebben veelal geen dagbesteding, geen werk of opleiding en een beperkt sociaal netwerk. Dat leidt ertoe dat ze het meest van hun tijd op locatie of buiten doorbrengen en er geen geld is voor uitjes. Vaak spelen we maandagavond na het eten een spelletje. Het was dan ook een grote en welkome verrassing toen ik voorstelde om samen naar de bioscoop te gaan. Al gauw was er een film uitgekozen: "Bad Boys". "Krijgen we dan ook popcorn?" Vroeg een van de bewoners. Zodra ik bevestigend antwoorde, rende hij naar boven om zijn jas te pakken. Die avond zijn we met z'n vijven naar de bioscoop gegaan en hebben enorm veel plezier gehad.

Stichting Walk of Life

In mijn andere functie als uitvaartverzorger bij Coöperatie DELA kreeg mijn team supervisie van Aart Mak. Aart is predikant bij stichting Kerk Zonder Grenzen, spreker bij uitvaarten en secretaris bij stichting Walk of Life. Na een intervisie raakte ik met hem in gesprek over de stichting en hij vertelde hoe Walk of Life de levensverhalen van mensen zonder netwerk vastlegt in een zogeheten sociaal testament. Het levensverhaal wordt namelijk aan de laatste wil van deze mensen toegevoegd. De stichting is een initiatief van Zwanine Siedenburg, geestelijk verzorger en drugspastor in Amsterdam. Zij merkte dat ze zich sprakeloos en machteloos voelde bij het overlijden van eenzame mensen, omdat zij stierven zonder dat iemand iets van hun wist. Dat mag niet gebeuren. Hiertoe werd Walk of Life opgericht met een subsidie van het Ministerie van Justitie en Veiligheid, de ideële Haella Stichting en stichting Hulp na Onderzoek. Inmiddels is het project uitgerold in Amsterdam, Apeldoorn, Haarlem, Rotterdam en Utrecht. Binnenkort start ik ook met het optekenen van levensverhalen voor de stichting in Leiden en richt ik me op het werven van meer vrijwilligers. In het jaarverslag aan het einde van 2024 hoop ik terug te kunnen blikken op de eerste resultaten.

Fondsenwerving

Ook in 2024 hebben we voor de financiering van het werk een aanvraag gedaan bij een drietal grote fondsen, die ons ook al eerder steunden: de Vogelgezag Foundation, de Stichting Rotterdam en de Fred Foundation. Ook diaconieën, kerken en particulieren uit Leiden en de regio steunen het werk regelmatig met giften.

Bestuur

Bert Verweij (voorzitter)
Pier Tolsma (secretaris)
Ber Langezaal (penningmeester)
Niels Bakker
Ilse Spruit

Postadres

Diaconaal Centrum De Bakkerij,
Oude Rijn 44b, 2312 HG Leiden

E: secr@straatpastoraatleiden.nl

Bankrekeningnummer:
IBAN: NL 21 TRIO 0390.4908.14

Straatpastor Femke Post

Straatpastor Marie van der Gaag

Werkplek en uitvalsbasis:
Diaconaal Centrum De Bakkerij
Oude Rijn 44b
2312 HG Leiden

Maandag, donderdag en vrijdagmorgen

M: 06-28109931

E: pastor@straatpastoraatleiden.nl

W: www.straatpastoraatleiden.nl

Het werk van de Stichting Straatpastoraat Leiden werd in 2024 mogelijk gemaakt door kerken, particulieren en onderstaande fondsen:

VOGELGEZANG
FOUNDATION

